

Arrest

nr. 251 548 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZLATEVA
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 oktober 2020 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2019 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 17.10.2014 een asielaanvraag in. Op 15.12.2015 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Op 29.12.2015 werd aan betrokkene een uitstel toegekend tot 08.01.2016 om het grondgebied te verlaten. De duur van de asielprocedure – namelijk 1 jaar en 2 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkenes bewering als zou zij "al vijf jaar geconfronteerd worden met onzekerheid omtrent haar verblijf" kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien zij zelf verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sedert januari 2016 illegaal op het grondgebied verblijft.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Marokko geen optie is omdat de verstandhouding met haar familie aldaar zeer slecht is en zij door haar familie wordt bedreigd met de dood, ten gevolge van haar huwelijk met een Irakese man, Dhr. A. M. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar Marokko geen optie is omdat de verstandhouding met haar familie aldaar zeer slecht is en zij door haar familie wordt bedreigd met de dood, ten gevolge van haar huwelijk met een Irakese man, Dhr. A M, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien dient er in verband met de aangehaalde problemen met haar familie nog opgemerkt te worden dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat haar familie aanvankelijk het huwelijk met Dhr. A. M. niet aanvaardde, maar dat haar familie ze het sinds de laatste jaren wel accepteren. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen band meer zou hebben met haar land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens haar asielprocedure eveneens verklaarde nog contact te hebben met haar zus, haar moeder en haar zoon en dat zij ook nog contact had met andere familieleden, zij het niet regelmatig. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij momenteel geen contact meer zou hebben met haar familie in Marokko, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet tijdelijk bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het aan betrokkene is om, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt verder ook haar behoeftige situatie in België aan. Zo stelt ze dat de verstandhouding met haar echtgenoot, Dhr. A. M., ernstig verstoord is, dat zij het slachtoffer werd van partnergeweld en

dat zij momenteel niet langer samenwoont met haar echtgenoot maar uit vrees voor hem in de onmogelijkheid verkeert om een echtscheidingsprocedure in te leiden. Omwille van het feit dat zij haar echtgenoot verlaten heeft en zij er hierdoor helemaal alleen voor staat, krijgt zij steun (zoals voedselpakketten en kledij) van allerlei verenigingen in België. Echter, betrokkene verklaart niet waarom deze elementen op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zoals reeds eerder gesteld toont betrokkene niet aan dat zij niet bij haar familie in Marokko zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij in België sedert 2014 een leven alsook een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd in België. Met betrekking tot haar sociale leven legt betrokkene geen bewijzen voor. Ook verklaart betrokkene in België samen te wonen met een vriend, Dhr. A. F. Louter uit deze verklaring blijkt niet dat de band die zij heeft met deze persoon zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor haar onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2014 in België verblijft, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat zij werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.3. Op 13 oktober 2020 werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert twee middelen aan die zij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- *Schending van artikel 62, §2, eerste lid Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verwerende partij zou, indien zij beslist tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), de specifieke omstandigheden van elk geval in acht moeten nemen. Dit betekent dat de verwerende partij zich dient te houden aan de formele motiveringsplicht zoals verwoord in artikel 62, §2, eerste lid Vreemdelingenwet:

“§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

In het voorliggende geval heeft de verwerende partij de bestreden beslissing dd. 13.10.2020 (slechts) als volgt gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

o Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 stelt de “uitdrukkelijke” motivering van de betrokken bestuurshandelingen vast. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Volgens artikel 3 van dezelfde wet draagt het bestuur de verplichting om de genomen beslissing eveneens op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat “de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen” (R.v.St., nr. 224.248 van 04.07.2013). De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

“Afdoende” verwijst eveneens naar de evenredigheid van de motivering in rechte en in feite met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat de verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (R.v.St., nr. 202.029 van 18.03.2010).

Een motivering die enkel stelt dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum, zonder rekening te houden met de concrete elementen die in de aanvraag om machtiging tot verblijf (in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet) werden opgenomen (zie infra), kan nauwelijks blij geven van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een negatieve beslissing genomen en wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster gemakkelijk van tafel geveegd.

Voorgaande maakt duidelijk dat verwerende partij het dossier geenszins grondig heeft bestudeerd of de concrete, persoonlijke situatie van verzoekster heeft trachten te begrijpen alvorens een gegronde beslissing te nemen.

Zo hield verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing absoluut geen rekening met het feit dat de terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst – in haar specifieke en persoonlijke situatie – onmogelijk is voor haar.

Zoals reeds vermeld, groeide verzoekster op in Marokko, doch trad zij in 2005 te Libië in het huwelijk met de heer H. A. M., van Irakese nationaliteit (STUK – 3, 7), hetgeen door de familie van verzoekster absoluut niet kon worden aanvaard. Zij is dan ook door haar eigen familie in Marokko werd ‘verbannen’. Na eerst in Libië te hebben gewoond, verhuisde het koppel nadien naar Irak.

Omwille van de onveilige situatie in Irak, kwam verzoekster samen met haar echtgenoot, de heer H., in oktober 2014 over naar België. Zowel verzoekster als haar echtgenoot hebben in België asiel aangevraagd. Jammer genoeg draaide het resultaat van de asielpcedure niet gelijkaardig uit voor beide echtgenoten. De echtgenoot van verzoekster, de heer H., werd immers erkend als vluchteling, terwijl de beslissing van de asielaanvraag van verzoekster negatief was.

Nadat de verstandhouding tussen verzoekster en haar echtgenoot nadien ernstig werd verstoord, als gevolg van het feit dat de heer H. een tweede vrouw wenste te laten overkomen vanuit Irak. De heer H. gedroeg zich dan ook ontzettend agressief tegenover verzoekster, waardoor zij meermaals het slachtoffer werd van partnergeweld.

Ondanks het feit dat verzoekster wist dat ze er helemaal alleen voor zou moeten staan, had zij geen andere keuze dan haar echtgenoot te verlaten en voor zichzelf te zorgen. Bovendien heeft verzoekster in België geen familieleden en – als gevolg van haar huwelijk met haar Irakese echtgenoot – is de verstandhouding met haar (beperkte) familie in Marokko dan ook zeer slecht. Hierdoor is terugkeer naar Marokko voor verzoekster geen optie.

Immers, verzoekster heeft buiten haar moeder (dewelke thans ongeveer 90 jaar oud is en zelf zeer afhankelijk is, waardoor zij bij de zus van verzoekster inwoont), geen andere kennissen of familieleden in Marokko. Met haar zus heeft verzoekster geen contact en de vader van verzoekster is overleden. Verzoekster vreest dan ook om op straat te belanden indien zij zou moeten ze terugkeren naar Marokko, daar zij niemand heeft om haar op te vangen.

Voorgaande mag dan ook geen verwondering opwekken: verzoekster is al heel lang weg uit Marokko en heeft daar geen banden meer. Ze heeft namelijk ongeveer 13 jaar in Irak gewoond met haar echtgenoot en voordien 12 jaar in Libië. Thans verblijft verzoekster reeds 6 jaar in België, meer bepaald sedert oktober 2014. Dit betekent dat verzoekster reeds 31 jaar niet meer in Marokko is geweest, waardoor het meer dan normaal is dat verzoekster geen banden meer heeft met Marokko. Des te meer gelet op de slechte verstandhouding met haar familie, als gevolg van haar huwelijk met de heer H.

Aldus is het duidelijk dat verzoekster dermate ‘hopeloos’ is en zich in een dermate moeilijke situatie bevindt, dewelke een behartenswaardige én prangende humanitaire situatie uitmaakt in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Voorgaande werd echter duidelijk (zomaar) genegeerd door verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing dd. 13.10.2020.

Meer nog, het lijkt erop dat de verwerende partij in casu “snel snel” een (negatieve) beslissing heeft genomen, nadat zij het dossier zeer lang heeft “verwaarloosd” of “laten liggen”. Immers werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds op 6 maart 2019 ingediend, waarna verzoekster een bijlage 3 dd. 29.04.2019 in ontvangst mocht nemen.

De bestreden beslissing werd dan uiteindelijk op 13 oktober 2020 genomen, waarna deze op 18 november 2020 aan verzoekster kon worden betekend. Dit betekent meer bepaald dat verwerende partij er meer dan 19 maanden (of meer dan anderhalf jaar) over gedaan heeft om een (negatieve) beslissing te nemen. Daarbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat de normale behandelingstermijn van een 9bis-aanvraag voor verwerende partij ongeveer zes maanden bedraagt tussen de afgifte van de bijlage 3 en de uiteindelijke beslissing.

Belangrijk is daarenboven dat verweerder, bij het nemen van een negatieve beslissing, geen rekening hield met het feit dat verzoekster reeds gedurende een onafgebroken periode van meer dan 6 jaar, zijnde sedert oktober 2014 tot heden in België verblijft en zodoende in ons land een leven heeft gesticht.

Intussen zijn de sociale belangen van verzoekster duidelijk in België gevestigd (zie infra).

Door geen afweging te maken tussen de specifieke omstandigheden van verzoekster en de weigering van de machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde prima facie op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld, hetgeen een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid, hoewel deze steeds de redelijkheid als grens heeft. Het is dus niet omdat de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij in alle vrijheid haar beleidskeuze kan maken. Zij blijft immers altijd onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op (1) de afwezigheid van een deugdelijke motivering betreffende de noodzaak tot uitnodiging van verzoekster om het grondgebied te verlaten, ondanks de concrete elementen in het dossier van verzoekster en (2) het feit dat verwerende partij zeer onredelijk en onzorgvuldig gehandeld heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, is deze dan ook nietig en dient zij door Uw Raad te worden vernietigd.

TWEEDE MIDDEL:

- Schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” (eigen onderlijning)

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven.

In casu moet de vrijwaring van deze basisrechten van naderbij worden onderzocht aangezien verzoekster in onze samenleving sedert 2014 een leven heeft opgebouwd en tevens een vriend heeft, de heer A. F., waarmee zij een duurzame relatie onderhoudt en waarmee zij samenwoont aan [...].

Bovendien is het onbetwistbaar dat het verblijf van een persoon in een bepaald land deel uitmaakt van ‘privéleven’ zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Verzoekster verkeert thans aldus in een zeer moeilijke situatie.

Sedert haar aankomst in oktober 2014 verblijft verzoekster in België.

Daar verzoekster een duurzame, affectieve relatie heeft met de heer A. F., raakt de bestreden beslissing ook haar recht op “gezinsleven”.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoekster vandaag haar belangrijkste band, op sociaal vlak, met België heeft, te meer gelet op het feit dat zij – zoals hierboven reeds vermeld – geen (familiale) banden meer heeft met Marokko. Zij is immers meer dan 31 jaar (!) niet meer in Marokko geweest. Bovendien werd zij verbannen door haar familie in Marokko, omwille van haar huwelijk met de heer H. (zie supra). Thans heeft zij dus enkel haar vriend, de heer ATIA, waarop zij kan rekenen.

De sociale banden van verzoekster met België mogen dienvolgens niet worden doorgeknipt. Terugkeer naar land van herkomst van verzoekster zou ingaan tegen haar recht op privéleven (en nadien ook op haar recht op gezinsleven) en zou aldus een inbreuk uitmaken op artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing behelst bijgevolg ongetwijfeld een inmenging in haar rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot ‘respect’ voor het privéleven en gezinsleven van verzoekster. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68).

De afweging nopens de belangen van de staat, mikt op het criterium van noodzakelijkheid van de inmenging in artikel 8, §2 EVRM met het oog op de vrijwaring van een dringende sociale behoefte in een democratische samenleving en de proportionaliteit met het nagestreefde legitieme doel.

Los van de vraag of de door verzoekster aangehaalde elementen met de vereiste zorgvuldigheid werden beoordeeld door de verwerende partij, is de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster niet proportioneel met het nagestreefde doel van de verwerende partij.

Immers, verzoekster vormt op geen enkele manier een gevaar voor de openbare orde. Verzoekster is nooit in aanraking gekomen met het gerecht of politiediensten en heeft dienvolgens een blanco strafregister zodat zij “s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land” niet zou aantasten.

Het EHRM besliste in 2012 dat: “In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were “relevant and sufficient”, the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant’s individual situation.” (Vrij vertaald: Betreffende de vraag of de maatregelen die tegen de aanvrager genomen zijn evenredig zijn aan legitieme doel die ze na moeten streven, en of de door de nationale autoriteiten aangehaalde redenen “relevant en voldoende” waren, moet het Hof onderzoeken of de Zwitserse autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen, in het kader van hun beoordelingsbevoegdheid, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager) (EHRM, Nada t. Zwitserland, 12 september 2012, 10593/08, §185).

In de voorliggende zaak is het duidelijk dat de Belgische overheid geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten.

De weigering van “het onbeperkt verblijf” van verzoekster in België, meer bepaald de afwijzing van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet dd. 13.10.2020 en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.10.2020 kan de belangenafweging tussen de individu en de staat niet in het voordeel van de staat doen uitkomen.

Het is duidelijk dat de overheid hier haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan met het nemen van deze zeer onproportionele beslissing.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd.”

3.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de juridische grondslag vermeldt waarop deze gesteund is, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster zich op het grondgebied bevindt zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Het bestreden bevel maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoekster voert aan dat de verstandhouding met haar familie in Marokko zeer slecht is omwille van haar huwelijk met haar Iraakse echtgenoot. Verzoekster voert aan dat haar moeder erg oud en inwoont bij haar zus. Met deze laatste zou verzoekster geen contact meer hebben. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij vreest dat zij in haar land van herkomst op straat zal belanden. Daarenboven voert verzoekster aan dat zij al 31 jaar niet meer in Marokko is geweest. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde dat haar familie het huwelijk met haar echtgenoot aanvankelijk niet aanvaardde, maar dat

hier sinds enkele jaren verandering is ingekomen. Wat betreft de banden met haar familie verklaarde verzoekster dat zij wel nog contact heeft met haar zus, moeder, zoon en andere familieleden, zij het niet regelmatig. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster niet bewijst dat zij niet tijdelijk bij haar familie zou kunnen verblijven. Met haar betoog weerlegt verzoekster deze argumentatie niet. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom het voor haar omwille van bovenstaande argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

Verzoekster voert tevens aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij gedurende 6 jaar onafgebroken in België verblijft. De eerste bestreden beslissing motiveert dat dit element niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien deze behoort tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling in haar situatie kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. De stelling dat dit element wel een buitengewone omstandigheid vormt, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij niet concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van openthoud in het buitenland in te dienen.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden weigeringsbeslissing *“snel snel”* genomen werd, nadat verweerder het dossier *“zeer lang heeft verwaarloosd of laten liggen”*, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters specifieke situatie nadrukkelijk behandeld wordt. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan.

3.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoekster nooit eerder tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vindt in een dergelijk geval geen toetsing plaats aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoekster voert aan dat zij met haar vriend, de heer A.T., een duurzame relatie heeft opgebouwd en met hem samenwoont. In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoekster zich beperkt tot loutere verklaringen en hiermee niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een vorm van afhankelijkheid die het onmogelijk maakt voor verzoekster om terug te keren naar haar land van

herkomst. Daarenboven wordt opgemerkt dat verzoeksters terugkeer naar Marokko enkel een eventuele tijdelijke scheiding betreft, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Een schending van het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft verzoeksters privéleven merkt de Raad op dat het aan haar toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoekster voert aan dat zij sedert zes jaar onafgebroken in België verblijft en dat haar belangrijkste sociale banden zich alhier bevinden. De bestreden beslissing motiveert dat zij geen bewijzen voorlegt met betrekking tot haar sociale leven. Verzoekster betwist dit niet. Met haar betoog maakt zij niet aannemelijk dat zij in België een privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft opgebouwd.

3.5. Voor zover verzoekster betoogt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening houdt met haar gezins- en familieleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het bestreden bevel op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar werden genomen. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk dat dezelfde motieven inzake het gezins- en familieleven en het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM niet opnieuw worden opgenomen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT